



# Berzsenyi búcsúja Bokányi Pétertől

Zúg immár Boreás, vad szelek ostora vág,  
Lelkünk vászna hasadt, és pirosan buggyan  
Vérünk mint a patak, elfut a lét tőlünk.  
Dőlünk bús teletésre már.

Elhervadt ligetünk, tarlott bokrai közt  
hullong tél dere most, díztelen így a lét.  
Nincs rózsás labirinth, mellyen régi barát  
Járt, s már nem közelít felénk.

Nézd a Ság tetejét, nézd riadalmunkat,  
Élünk még, s vacogunk, látva a zord egek  
Mint nyílnak meg eléd, és alakod zárják  
el tőlünk; poharunkban bor

sáppad, mérges ecet, s könny mi a torkunkon  
mélyre, szívre szalad; s oly szakadós a szál  
éltünk lágy fonalán, tűrjük a szándékát  
a kéznek, vakon old és köt.

Tűrünk féfiasan, bár az erőnk elhagy,  
hajnali ködben a múlt rommá foszlik, a szánk  
bénán halkul amíg Léthe sötét vizét  
fürgén szántja a csónakod.

*Zalán Tibor*